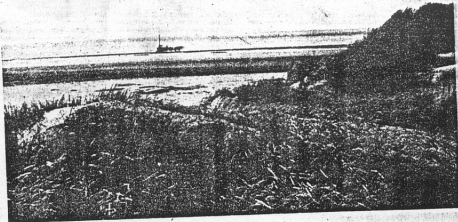

Robinson Crusoe van Rottumeroog.

Het Nieuw!
De Tijd
1936

UREN VAN AVONTUREN
UIT HET LEVEN VAN
VOOGD TOXOPEUS

Toxopeus gaat heen.... Acht en twintig jaar was Toxopeus in alle eenzaamheid Voogd van het eiland Rottumeroog. En nu, terwijl de eerste vervaarlijke stormen over de Noordzee brullen, gaat hij heen om plaats te maken voor jongere krachten, maar zijn hart blijft op het eiland, dat hij zoo vele jaren trouw gediend heeft. Een onzer redacteuren is naar Rottum geweest, en verhaalt in een tweetal artikelen van decheidende voogd..

Op het eenzame Rottumeroog woont sinds acht en twintig jaar de Voogd Toxopeus. Hier een deel van het stille eiland, waarover Toxopeus tot één September de scepter zwaaid.

UREN, dagen, maanden, jaren.... men meene echter niet, dat ik bezig ben een te vroegrijde Oudejaarsontboezeming te schrijven. Het is een gedachte in de stilte van het eiland Rottum gekomen, met niets dan de wind om het huis en de golven op het strand, de maan, vol strepen rondom, door mijn venster en het vreemde, melancholische geroep van de vogels, die langs de platen scheren.

De Voogd van Rottum is geen voogd meer. Sinds vandaag, één September, is Toxopeus geen voogd van Rottumeroog meer. Wat hij acht en twintig jaren lang geweest is, met zijn hoofd en zijn hart — en wie weet hoe sterk dit hart in de stige eenzaamheid moet zijn — dat is hij nu niet meer. Ik hoor zijn voetstap beneden klinken, door het holle huis. Ik hoor even zijn stem; hij zegt waarschijnlijk zijn vrouw goeden nacht.

Toxopeus heeft geen dienst meer. Hij kan ter zijde gaan staan in het leven, in volkomen rust, en het werk op het eiland overlaten

aan jongere handen. Maar hij heeft de klok van zijn heengaan blijkbaar niet hooren slaan. Of heeft hij de roep van het Departement niet gehoord? Wie zal het zeggen! Gepensionneerd.... het is maar een woord, een woord zonder veel betekenis voor Toxopeus.

Nu hoor ik de deur kleppend dicht slaan. Ik hoor zijn klompen plompen op de steenen rond het doodstille, nachtelijke huis.

Toxopeus, die geen dienst meer heeft, gaat uit over het eiland, omdat de wind is komen opzetten, omdat er morgen gepeld moet worden, en omdat er nog tal van bezigheden zijn en tal van dingen,

Toxopeus,
Voogd van het
kleine eiland
Rottum....

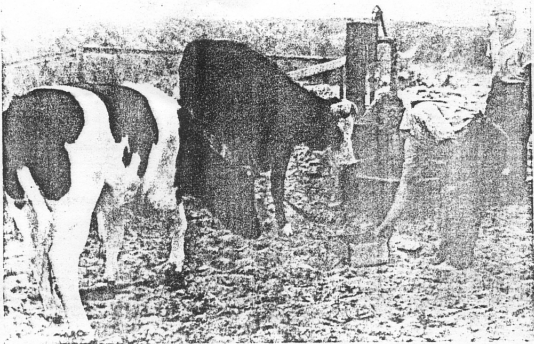
Gedurende acht en twintig jaar
heeft zijn vrouw het leven in de
eenzaamheid met hem gedeeld....

.... en nu: één
September 1936
.... de tijd is om
Toxopeus
treedt af als
Voogd v. Rottum.

die goed moeten worden voorbereid of goed gecontroleerd moeten worden. Wat betekent dat nu: geen dienst meer? Wat is de zin van het woord: gepensionneerd? Zijn voeten staan nog op het eiland! Die stonden en gingen acht en twintig jaren lang over het eiland en Toxoepus schuift mee in de dagen, die vast kleven aan die acht en twintig jaren en hij doet zijn werk alsof er niets bijzonders is gebeurd. Alsof daar geen telegrammen en brieven van hulde en bewondering waren, alsof daar niet de lintjes en ridderorden op tafel gelegen hebben vanavond. Wat is er veel te doen op dit kleine eiland! Zijn voetstappen zijn verdwenen in de nachtelijke stilte, waardoor enkel maar de wind zijn klagende stem laat hooren. Waar is Toxoepus?

Wij hebben die avond lang gepraat — over zoo heel veel dingen, over angstige uren, bange nachten, over de strijd tegen de dood, die over de zee kwam waren zoo vele malen, wij hebben met spanning geluisterd naar het lang relaas van zijn eenzaam leven op 't eiland — en kunnen de slaap in 't grauwe duister niet vatten.

Ziethier de „veestapel“ van het eiland Rottumeroog, bestaande uit twee koeien.... Maar nergens zijn deze dieren zoo nuttig als op het verlaten eiland! Voogd Toxoepus heeft in zijn lange diensttijd al heel wat veelverloren aan de alles-eischende golven van de Noordzee.

Waar is Toxoepus?

Ik ga het bed uit en sta voor het venster. Kan ik hem zien? Daar ligt de wewing van het lage duin, schimmig en vlakkerend in 't licht van de maan, waarlangs de wolken woelen. Daar bij de hoek van 't huis, weet ik, ligt wrakhout. Het is hier in zoovele jaren aangespoeld! Toxoepus? Nergens is de zwarte schaduw van den Voogd, die geen Voogd meer is, te ontwaren. Hij doet zijn ronde over het eiland. Hij kent er ieder wegje.

Overal liggen zijn voetstappen. Hoeveel dagen en nachten is hij hier rond gegaan, doende zijn plicht?

Op het zwarte raam maak ik een rekensommetje met mijn vingers. Acht en twintig maal drie honderd en vijf en zestig.... Dat is?... Het is negen duizend, twee honderd en zeventig. En daar groeien nu stilaan nog enkele dagen en nachten aan!

Bijna tienduizend dagen en tienduizend nachten in de eenzaamheid! Hoe is dit leven geweest! Een leven van plicht. Een leven, zoo vreemd in deze tijd van jagen en jachten, van nijd en van haat, dat het ligt als een wonderlijk stille oase in een kokende oceaan van herte, van drukte en gezwollen plichts-vertoon.

Uit dit rijke leven, vol opoffering en vol van gevaren heeft hij verteld en willen straks wij weer vertellen.... Toxoepus, de Voogd van Rottum, is in de nacht naar de boot gegaan. De wind waait over het strand, dat nu weggevreten wordt door het water. en dat morgen weer machteloos terugtrekken moet. De wolken waaien al wilder en wilder. Zij waaien als reuzenverklaren boven de zandhoop, die dit eiland is.

Er is geen ster meer te zien.... Het water in de verte licht nu en dan even op en lijkt onder de farden van het maanlicht een grauwe, grijze vloer.

We slapen in, eindelijk, met de zang-zang van de wind om het dak en het stootend geluid van de rollende zee in onze ooren.

Toxoepus doet dienst, waar hij geen dienst meer te doen heeft.

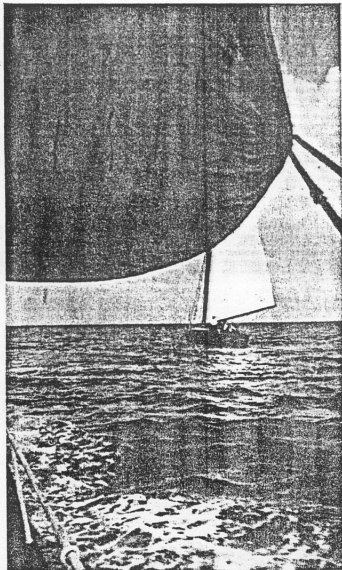
* * *

Uit zijn leven.

En hoe begon nu het leven van den Voogd Toxoepus, wiens naam beroemd is geworden bij alle eenvoudige harten der zeelui aan de noordkust van ons land? Het begon, hoe kon het anders, met de drang naar de zee. Toxoepus kwam op een sleepboot en werd allens kapitein. Daar zat ie nou: op een boot, die in en uit voer, als een vogel, die vliegen leert en steevast weerkert op zijn oude nest. Dat nest was Delfzijl. Daar was geen enkele aanwijzing, dat hij nog eens de scepter zou zwaaien over dat andere nest, dat meeuwenest, die zandhoop, dat stukje eiland Rottumeroog.

Maar op een dag — en dat was in 1908 — gebeurde het toch. „Toxoepus, zou jij den inspecteur van Waterstaat naar Rottum kunnen brengen,” vroeg iemand en de jonge Toxoepus zei: „Natuurlijk kan ik den inspecteur naar Rottum brengen.”

En zoo zaten ze korte tijd later in 't stuurhok van de sleepboot, kapitein Toxoepus en inspecteur Eibergen, aan wien de Voogd nog altijd met zooveel dankbaarheid en genegenheid denkt, en onderweg, toen ze samen over de ruwe zee dansten, zei de Inspecteur dan, dat daar op Rottum 'n nieuwe Voogd noodig was, en Toxoepus vond dat wel iets voor hem. Daar zou

Aankomst op Rottumeroog! Onze fotograaf maakte deze fraaie foto van het motor-zeilscheepje op onze tocht naar Rottum. Water.... lucht.... en in de verte een smalle

Voor de laatste maal stak Toxopeus op de avond van zijn afscheid de lamp van de vuurtoren aan.... het werk; dat hij zoo tallooze malen tot heil der zeevarenden heeft verricht.

over te spreken zijn, meende Inspecteur Eibergen, en zoo koers-ten ze af op het eiland, en zonder te weten, Toxopeus op zijn levensdoel....

Schrok de eenzaamheid hem niet af? Hij heeft er misschien nooit over nagedacht. Zijn zeemansoog omvatte het kleine eiland en zijn zeemanshart sloot het vast, omdat rondom het eiland immers altijd, bij dag en bij nacht, de golven deinen. En hij kreeg het. — Inspecteur Eibergen had dit zoo terloops gevoerde gesprek niet vergeten; op 1 November 1908 werd Hendrik Toxopeus Voogd van Rottumeroog en wie zal ooit deze benoeming berouwd hebben?

Daar liggen ze nu: de onderscheidingen, ze liggen op de groote tafel, voor de groote handen van den Voogd, en zijn breed gezicht glimlacht er een beetje bij. O, hij behoort niet tot dezulken, die geringschattend doen over hun lintjes!

„Het is beter, dan dat ze me er uitgetrapt hadden,” zegt hij, en er is tevredenheid in zijn stem, en in de oogen van de vrouw, die naast hem zit, glanst de dankbaarheid, omdat die reeks van

jaren eenzaamheid, die reeks van zware nachten-van-plicht-met-doodsverachting, erkend en beloond worden. Zijn handen spelen met een kleine medaille. Het ziet er zoo heel gewoon uit; een stukje goud aan een lintje.

„Meer dan mijn plicht heb ik nooit gedaan,” zegt hij. Meer niet dan zijn plicht. Maar plicht is een zeer vaag woord. De kruidenier, die zijn bruine boonen afweegt, doet zijn plicht, en de journalist, die de heldenfeiten van een ander boekstaft, doet zijn plicht. Doet dan een Voogd van een eenzaam eiland, die in 't holst van de nacht er op uit trekt om in nood verkeerende menschen met inzet van eigen leven te redden, niet meer dan zijn plicht? Toxopeus, frons uw wenkbrauwen niet. Gij hebt daar in uw stilte zulke andere opvattingen gekweekt dat de onze van de vaste wal, ge hebt ze gekweekt als uw kostbaarste bloemen, en laat ons ze nu maar bij overkomst naar 't eiland mogen bewon-laat ons ze nu maar bij overkomst naar 't eiland mogen bewon-laat ons ze nu maar bij overkomst naar 't eiland mogen bewon-derer; u deert het niet en ons doet het immers goed. Het is de Ruytermedaille, die door zijn vingers glijdt, voor „diensten be-zen aan de scheepvaart in 't algemeen”. Dit zinnetje is beslist opgesteld door een bureaucaat, ik twijfel er niet aan. „Voor diensten, bewezen aan de scheepvaart in 't algemeen”. Dat klinkt helder en nuchter. Je kunt het keeren en wenden, het blijft helder en klaar als een dag vol zon. Een bureaucaat haalt het niet in zijn hoofd om precies uit te rekenen hoe vaak de Voogd de lamp van de vuurtoren bij ontij heeft opgestoken, het bakken der voort-drijvende schepen in de duisternis van de nacht. De bureaucaat berekent niet hoe vaak de Voogd zijn warm bed verlaten heeft om naar buiten te gaan en te turen van het duin over de Noord-zee, en hij berekent de pogingen niet, die gedaan zijn, om menschen of dieren — ja, ook dieren — te redden uit de golven. Dus: voor

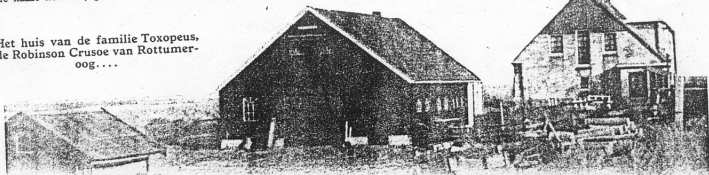
Bij storm en ontij, als de winden loeien over de Noordzee, spoelt de zee herhaaldelijk de deklast van in nood verkeerende schepen aan. Hier een verzameling voor het huis van den strandvoogd.

diensten in 't algemeen. Er zijn ook andere medailles, ze liggen op tafel stil glanzend te getuigen van een heldenleven.

Om het leven van vier menschen.

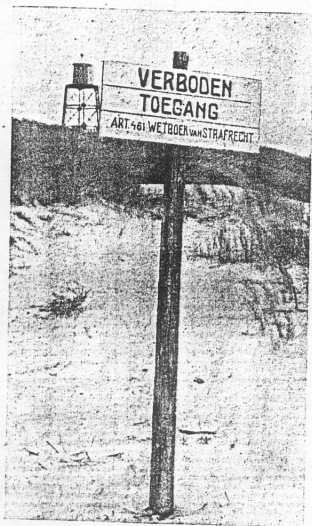
Herinnert ge u nog de schipbreuk van „de Amazone”? Neen. Wij hebben geen tijd om ons schipbreuken te herinneren in een tijd, waarin heel de wereld schipbreuk dreigt te lijden. Hiervoor moet men in de eenzaamheid van het eiland leven. „De Amazone” verging in December 1913, want op de gouden plak van Hendrik Toxopeus staat het vermeld: Hulde aan Hendrik Toxopeus. „Amazone”, 16 en 17 December 1913. (Wordt vervolgd).

Het huis van de familie Toxopeus, de Robinson Crusoe van Rottumeroog....

Robinson Crusoe van Rottumeroog. 1976

UREN VAN AVONTUREN UIT HET LEVEN VAN VOOGD TOXOPEUS

Een wonderlijke indruk op dit eenzame eiland maakt het in Nederland alom bekende bordje met „verboden toegang”. Het heeft alleen doel, wanneer zoo nu en dan een boot met ongenooide gasten tracht op het eiland te landen.

„DE Amazone” was een Noorsche driemastbark, en in de middag, zoo om een uur, strandde ze bij Rottum in een razende storm en in de bolle, loerende wind stond daar Toxoepus, op het smalle duin — en later op zijn toren, en hij keek naar wat daar gebeuren ging. Hier gingen menschen de strijd met de dood aanbinden. Toen liet hij de reddingsboot door zijn jongens gereed maken, en samen waagden zij het, maar door de hooge zeeën werd de boot terug en weer terug geslagen....

Daar stond Toxoepus in zijn boot, daar lag hij, hing hij, omgreep hij het stuur. Hij deed zijn plicht! Het is waar, dat hij zijn vrouw en zijn kinderen op het eiland achterliet, maar zij waren het gewend dat vader uitging om wat zij noemen, met hun simpele heldenharten, zijn plicht te doen.

Maar de zee, die hem en zijn wakkere kerels — daar waren Jan Kuiper en Harm van de Laan bij, die niet hoefden, wier plicht het heelemaal niet was, maar die gingen met hun voogd waar hij ging, uit zijn leerschool van plicht en offer kwamen — de zee, die hen scheide van de Amazone was niet te overworstelen, en zij moesten het opgeven. Opgeven? Met vóór je oogen manschappen die om hulp seinden? Nog eens dan maar! En weer terug. Doorweekt, verkleumd, verstijfd, terug! Toen hebben ze daar ergens het anker laten vallen, in de buurt van de Amazone, en de volgende morgen hebben zij de strijd hervat....

Wie, die dat niet met eigen oogen aanschouwd heeft, beschrijft die strijd zoals hij werd gestreden?

Toxoepus verhaalt....

Hij vertelt uit zijn leven, dat hij voor het grootste deel doorbracht op zijn eiland, Rottumeroog. Hij verhaalt van stormen en gevaren, en van zijn eenzame uren in de stilte.

De scheide van Voogd van Rottum zal morgen weg varen, naar zijn nieuwe huis, naar de vaste wal, en dan zal hij terug kijken op een dienst van acht en twintig jaar als Voogd van ons Noordelijkste eiland, het kleine zandhoopje daar in de golven van de zee.

Toxoepus vertelt....

Die menschen optornend tegen die machtige muren van zeeën, die schuit, gesmeten van afgrond naar afgrond, dat zwiingend vechten tegen hun liefde en hun ervijand, het brullende water! En die reddingboot! Neen, niet zoo modern als tegenwoordig! Dat was nog een zeilboot en hier was het zeilen geen olympisch spel! Maar de schipper en zijn moedige jonge kerels triomfeerden, zij kwamen bij de Amazone, en vier van de bemanning wisten zij veilig en wel aan de wal te brengen. Er gebeurde veel meer op deze tocht, welja, maar het alles te beschrijven.... hoe daar, in de reddingboot, de stuurman van de Amazone gek begon te worden. Laten we eerst een hartversterking nemen, had-ie gezegd, geschreeuw in de branding, maar daar wilde de schipper niet aan, en toen werd de stuurman razend, gek van wat-ie doorstaan had, gek van de drank misschien die-ie vier en twintig uur achtereen op de rand van de dood naar binnen gespoeld had. Aan wal hebben zijn Duitsche maats hem in een kist gesloten. Tot-ie kalmeerde.... En Toxoepus? Hij had weer eens, met zijn jongens-van't Eiland, zijn plicht gedaan.

Een dienst, bewezen aan de scheepvaart in 't algemeen....

* * *

Toxoepus, de scheiden-
de voogd van Rottumeroog, vertelt, genoegelijk rookend, van de vele avonturen, die hij op het toch zoo verlaten eiland beleefd heeft....

onder zijn jas, in zijn broek. Zoo was de prins. En zoo was de Voogd. Twee mannen, die elkander begrepen en waardeerden om eenzelfde diep-ernstig ideaal: het reddingswezen.

In oorlogsdagen....

Oorlogsdagen.... zij liggen al weer ver achter ons, maar op het kleine eiland weet men er nog veel van te vertellen: niet dat zij last gehad hebben, hoewel.... als je gewend bent je eigen levenje alleen te leven, en er komen dan militairen, die je zoo eens een en ander zullen vertellen, van hoe dit moet, en hoe dat gedaan moet worden, dan *voel* je je toch overgeplaatst naar een andere wereld. Toxopeus heeft er niet zijn schoonste herinneringen

gaan we huis-toe. Het licht van de vuurtoren brandt al weer: Toxopeus' zoon heeft het vanavond opgestoken. De wind waait uit de verkeerde hoek.

En bleef waaien uit de verkeerde hoek. Den volgende morgen konden we met de zeilboot met geen mogelijkheid op de kust aan. Maar we wilden naar huis: ten slotte is een journalist geen eilandbewaker, en laten we het eerlijk bekenen, met die wind om het huis, met dat donker geloei van de zee zouden we het hier geen maand uithouden, trots radio en telefoon....

Toxopeus deed het acht en twintig jaar, maar daarmee heeft hij dan ook in eere zijn lintjes en zijn pensioen verdiend....

Een visschersman is ons komen halen: dat was het genot van

Een treffend moment: laat op de avond, toen de scheidende voogd Toxopeus zoo prettig zat te vertellen uit zijn levenskwamen zijn drie knechts, keurig geschoren en frisch in de kleeren, om met een mand bloemen en een speech afscheid van hem en zijn vrouw te nemen. Natuurlijk kieke de Leven-fotograaf hen tijdens het uitspreken van de speech.

aan. En toch ook weer leutige. Er was voedselschaarschte, ook op het eiland, maar onder de bezetting van het zandhoopje was tenminste een soldaat, die op de zonderlingste wijze alles wist te vinden wat noodig was. Hij gafte misschien als de raven. Maar hij gafte van zijn luit voor Toxopeus, en hij gafte van Toxopeus voor zijn luit. Hij liet niemand iets te kort komen. Alleen, voor zich zelf had hij zoo nu en dan wel eens iets noodig: een flesch drank. Als je zoo alleen zit, nietwaar.... maar hij had geen kans, omdat het consigne gegeven was, dat niemand hem drank mocht verschaffen. En dan kon het vreemd gaan op het eiland: want je kon het zoo gek niet narekenen, of hij had iets. Hoe dat zoo kwam? Hij ging 's avonds een beetje kuieren op het eiland, en dan legde hij, bij een paal of zoo, ergens gewoon in het zand, een gulden in een papertje neer, en ziedaar, de volgende morgen had iemand daarvoor in de plaats een kruikje gelegd. Hij behoefde geen moeite te doen om het onder zich te houden, want tegen den middag kon iedereen op het eiland zien, dat de goedaardige soldaat „bediend” was. Dan zwaaide ie 'n beetje rond, en als dan de luit hem vroeg: hoe voor den hier en gunder ben je nou weer aan die drank gekomen, dan grinsde de soldaat goedig, halde onnoozel zijn schouders op, en zei zoetsappig: dat kan niemand weten, luit, dat hebben de onzichtbaren gedaan....

Nooit is men er achter gekomen, hoe dit in zijn werk ging.

Tenminste niet officieel!

Naar huis toe.

Neen, de oorlogsdagen liggen ver achter ons.... Daar aan de overzijde pinkelen de lichtjes van het Deutsche eiland Borkum; dat moet een machtige vesting zijn: je kunt er maar zoo niet binnen. Na de oorlog trokken de jongens er heen om oude granaten te zoeken, en zij mogen nog nog blij zijn, dat zij met hun grappen het leven niet gelaten hebben: eenje een arm er af, een ander zijn gezicht verminkt, maar ja, het waren jongens. Deze jongens zijn nu kerels, en zij zullen niet graag nog eens een tocht maken om „met granaten te spelen”.

De boulevard van het eiland Borkum straalt in licht....

Daar is het feest. Het feest van de mooie nazomer, de uitkomst voor de badhotels. In alle eenzaamheid staan we aan de kust. Morgen

de telefoon.... Ergens in de hoogste hoek van Groningen heeft hij ons gebracht, door een smalle, modderige vaargeul: we hebben nooit geweten, dat er slooten in zee kunnen zijn.

Heel lang hebben we omgekeken naar de kleine streep in zee.... Naar Rottumerog.... Naar het eiland van den Voogd Toxopeus, die nu geen Voogd meer is.

Laten we hopen, dat het eiland moge blijven onder het bestuur van een zoon van dezen ervaren Voogd!

De hoge ladder naar de vuurtoren wordt door Toxopeus nog een maal

Toxopeus, als verteller, heeft meer „pijlen op zijn boog“: maar hij bewaart ze voor de avond, want men meene niet dat er in de eenzaamheid voor deze Robinson Crusoe niets te doen is.... Hij heeft er zijn land en zijn veestapel — twee koeien — zijn paarden, en hij veroverde de grond van de zee, door de duinen in hun aanwas te helpen. Neen, te doen heeft de strandvoogd met zijn drie jonge kerels genoeg. De ochtend ligt vaal en grijs over het zand en het water, dat nu, moe van de nacht, zachtjes en met tegenzin terugdeint. Daar staat de vuurtoren, een mager, stalen ding, met bleke oogen in het morgenglim. Zij zijn zuinig met de olie hier, en met de komst van de dageraad wordt het nachtelijk uitgedraaid. Zij zoeken 'de weg naar de zee. Het is geen lange weg!

Maar het karrepad door het duin is weggeslagen, dat is er niet meer, en zal vernieuwd moeten worden. In het malle zand liggen twee booten. Toxopeus is een waterrot. En de zonen van Toxopeus zijn eveneens waterrotten! Maar wat lijkt dat alles vreemd hier, wat doet het denken aan dat andere eiland, dat van Robinson Crusoe, waarmede wij dweepten als jongens. Waarom? Om de romantiek van het geval. Eerst ondergaan we de romantiek in de werkelijkheid, op twaalf kilometer van de vaste wal! Maar die wal is eindeloos ver, als straks de herfststormen losgieren over de verraderlijke wadden. Dan worden ze hier zuinig met hun brood en hun meel. Dan zitten ze gevangen met de gillende, krijschende meeuwen. Dan valt de duisternis als een zak over hen neer, dan sluipt de mist verraderlijk over hun duin, en sluit het huis in met zijn natte handen....

Tastbaar moet dan de stilte zijn! Loodswaar de eenzaamheid! Wij, van 't vaste land, wij menschen van de stad, wat weten wij van eenzaamheid! In de winter geen tram te hooren! In de winter geen bioscoop! In de winter niets dan de wind, en de stilte, de zee en de lucht, de vogels en 't loeien van de twee Rottumer koeien....

„Vroeger was 't anders,“ zegt Toxopeus, maar er is geen verwijt in zijn stem, aan dat vroeger. Vroeger zaten we hier zonder telefoon, en zonder radio!

Wij probeeren het ons te realiseeren, geen telefoon: en bij ziekte dan? (Ach ja, bij ziekte, je moet jezelf weten te helpen) en als er gebrek aan brood kwam? (je moet je weten te helpen). Menschen zonder eischen wonen hier! Een gezin! Een gezin van de meestersder-stilte. Werken, slapen, werken. Uitzien in regen, in zonneschijn, in avond, in nacht. Het waakzame oog voor de velen die het weten, de wereld buiten-gaats, die vertrouwt op Toxopeus en zijn stille lamp.... Maar nu is er immers de radio. Met een draai aan de knop zwerft Robinson Crusoe de wereld rond. Hij luistert naar Hilversum.... Als zoveel duizenden anderen.

De eenzamen van het eiland....

In gedachten draaien wij aan de knop. Het ding geeft geen geluid. „Neen,“ zegt Toxopeus, „hij doet er niet. De accu is leeg, ik zal een andere accu moeten meebrengen als ik naar de wal ga.“ Nu was hij weer vergeten dat hij geen Voogd meer is, dat hij feitelijk het werk al aan zijn zoon heeft overgedragen, die met dezelfde taaie ernst, en zonder veel woorden, in de vele voetstappen van zijn vader treedt, al is hij dan ook nog niet benoemd tot nieuwe Voogd. Merkwaardige menschen: de een werkt, al behoeft hij niet meer, de ander werkt, al heeft hij nog niet, alleen omdat de plicht hem zegt dat 't werk op 't eiland zoo goed gedaan moet worden als het acht en twintig jaar lang gedaan werd.

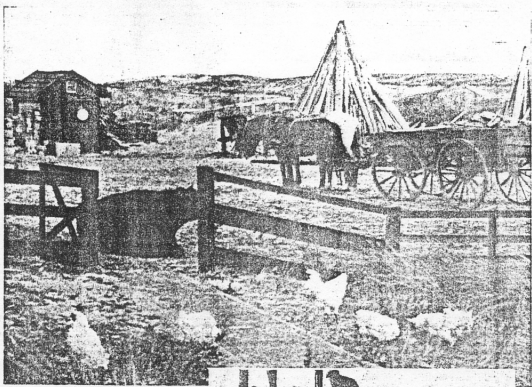
Prins Hendrik en Toxopeus.

„Nou, en toen kwam Prins Hendrik!”

Neen, er is geen relaas van een reedersleven te schrijven of Prins Hendrik wordt genoemd: In de harten van de zeelui leeft hij voort, als een kerel-uit-één-stuk en dit is zeker geen onberispelijk herdenken, want zij geven hem de eerenaam die in hun wereld de grootste is. Ook Hendrik Toxopeus. Heeft Prins Hendrik niet alles gedaan voor het Hollandsche reddingswezen, en was hij het

niet die er voor zorgde dat Toxopeus een reddingboot kreeg? Wijlen Prins Hendrik heeft en houdt een plaats in het eenvoudige hart van den strandvoogd. De komst van Prins Hendrik! Dat eerste, dat was een aangekondigd bezoek, heel officieel, en de Voogd was voorbereid.... Hoort nu hoe goed hij voorbereid was, en waarover men nu op 't stille eiland schaterend lachen kan. De jongens van de Voogd waren nog klein, maar van 't eiland wisten ze alles, en zoo kon het gebeuren dat de Prins, na de officiële kennismaking met de familie Toxopeus, de jongste zoon bij de arm nam en zei: zoo jongen, en laat jij me nu alles van 't eiland maar eens zien. Dat gebeurde. Vol trots toonde zoon Toxopeus alles wat maar te toonen viel.

„En dat huisje daar? Wat is dat?”
Het was geen bijzonder huisje, maar groot en frisch geschilderd. En de Toxopeus-zoon antwoordde dan ook fier:

Een tafereeltje op het eiland: in de vroege morgen worden de koeien uit de stal gehaald en de kippen beginnen hun eerste jacht over het erf, terwijl de paarden voor de kar gespannen worden.

Eens per maand — wind en weder dienende — wordt naar Delfzijl gevaren om proviand in te nemen: hier het lossen van het noodige voor het gezin Toxopeus op 't eiland.

„Dat meneer.... dat is de W.C. en die heeft vader voor u geschilderd!”

Ja, en later is de prins er nog eens geweest, geheel onverwacht en officieel. Hij wilde alleen nog maar weer eens naar Rottum.... en op een middag reed een van de jongens van Toxopeus naar binnen, naar vader, die juist in zijn middag-tukje was, en riep: vader.... vader.... gauw.... daar komt de prins!

Nu heeft men op Rottum niet altijd zoo maar een gekleede jas bij de hand. Feitelijk heelemaal geen jas. En een boord? Waar is die boord? Men liep rond om de Voogd aan te kleeden. En eindelijk was hij gekleed. Hij had zoo een frontje om zijn nek gedaan, van achteren met bandjes vast, en zoo was hij als een onderkoning van het Nederlandsche eiland Rottum toegestapt op den Prins der Nederlanden, en de beide mannen drukten elkander als oude bekenden de hand. Zoo liepen ze. Over het eiland. Ze spraken. Waarover? Over wat hen beiden dierbaar was, het reddingswezen. En opeens had de prins even stil gestaan en zachtjes gezegd: Voogd, dat bungelen twee witte banden op je broek, die hooren er zeker niet, hé?

„Nee meneer, die hooren er niet,“ had de Voogd rustigjes geantwoord, en onder het praten door had hij ze weg gefrommeld